

Konec příběhu

Natálie Marešová (15 let, IX. třída)

ZŠ Dyjákovice, okres Znojmo

Většinou, když se řekne oblíbený hrdina, představíme si někoho, kdo by nás měl něčím inspirovat, měl by být někým, kdo nás zaujme ať už kladnou nebo zápornou vlastností. Jeho vystupování nemusí být hrdinské nebo naopak škodlivé, někdy nám jen stačí tomu člověku porozumět. Lidem někdy dokonce stačí, že cítíme nějaké propojení, stejnou situaci, podobné myšlenky či riziko, které daná postava zažívá nebo jen obyčejné nevysvětlitelné spojení. Ale proč tomu tak je? Proč nám je někdy sympatický někdo, kdo nám třeba není vůbec podobný? Je to nepsaným pravidlem nebo zákonem schválnosti?

Když by se každý zamyslel nad svým oblíbeným hrdinou pravděpodobně by našel něco, co by vysvětlovalo jeho oblíbenost. Ale počítá se to, i když si to nedovedeme vysvětlit? Vždy když si cokoli oblíbíme vytvoříme si jakýsi vztah, nějaké citové pouto, ale to, nad čím bychom se měli vždycky pozastavit je, jestli je to dobře nebo ne.

Přemýšlela jsem nad svým oblíbeným knižním hrdinou. Tato otázka mě donutila se zamyslet. Co když tím pravým oblíbeným je až ten, u kterého nepřemýšlíme, jestli je ten pro nás nejlepší, ale prostě a jednoduše to cítíme. Od doby, kdy jsem se naučila číst, jsem přečetla mnoho knih. Každý z nás začínal na dětských knihách s velkými písmeny, s dějem naprosto stručným a jednoduchým. Postupně jsme všichni podle svých zájmů a preferencí začali objevovat žánr, který nám je nejbližší. Každá kniha by nám měla něco předat, nějakým způsobem obohatit. Ale já i přes to množství nenašla svou oblíbenou postavu.

Množství slov a písmen mě inspirovalo k vlastní tvorbě. Pocit, když si můžeme vytvořit svůj vlastní svět je jakoby, jste řídili celý svět a měli kontrolu nad celým dějem. Kontrolu máme i nad všemi postavami, které se v našem příběhu objeví. Většinou je pro nás nejdůležitější hlavní postava. Je to ale správné? Je správné, že jako spisovatelé i jako čtenáři si s velkou pravděpodobností vybereme jen jednu či pár postav a někdy dokonce přestaneme vnímat děj okolo.

Co když si ale časem uvědomíme, že naše oblíbená postava je někdo, kdo by pro nás v realitě nebyl dobrým? Dokáže nás to i v normálním životě ovlivnit? Pokud píšeme, měli bychom se naučit oddělovat realitu od našich psaných slov. Co když si svůj příběh zakládáme na tom, co se děje v našem životě? Je možné, že nás náš příběh dokáže ovlivnit, jak budeme

reagovat? Neovlivnilo mě to. Mé růžové brýle byly tak moc růžové, že to nebylo ani poznat. Jako bych všechny zápory neviděla nebo přecházela a dělala jakoby nic.

Může být ale našim oblíbeným hrdinou někdo, kdo nás ovlivňuje ale už by to mohlo přesahovat meze? Jako člověk, který by měl mít kontrolu nad svým psaním, někdy ale bohužel žiji mimo realitu. Je to doopravdy bohužel? Může pro nás být výběr hrdiny nebo dokonce jeho vytvoření útekem z reality?

Když budeme mít oblíbeného hrdinu ve svém příběhu, přestane být našim oblíbeným v realitě, když se mezi námi něco stane? Jak moc to ale dokáže ovlivnit naši tvorbu? Může to znamenat konec našeho příběhu? Je tedy správné psát podle reality?

Pokud ale máme někoho, ke komu něco cítíme a tvoří naši hlavní část knihy, poté nám ale ublíží, mohou být stále našimi oblíbenými hrdiny? Dokážeme pokračovat, nebo je to konec příběhu?